

Miðdvikudaginn 22. janúar 1941.

Nr. 53/1940. **Kol & Salt h.f.** (Eggert Claessen)
gegn

Bæjargjaldkera Reykjavíkur f. h. bæjarsjóðs.
(Garðar Þorsteinsson).

Fasteignagjald í bæjarsjóð.

Dómur hæstaréttar.

Úrskurð þann, sem áfrýjað er, hefur upp kveðið Adolph Bergsson, fulltrúi lögmanns.

Áfrýjandi, sem skotið hefur máli þessu til hæstaréttar með stefnu 4. júní 1940, hefur krafizt þess aðallega, að úrskurðurinn verði með öllu úr gildi felldur, en til vara, að lögtak verði leyft einungis til tryggingar greiðslu á kr. 2669,00. Svo krefst hann og málskostnaðar bæði í héraði og hæstarétti eftir mati dómsins, hvor sem niðurstaðan verður. Stefndi hefur krafizt þess, að lögtak verði heimilað til tryggingar greiðslu á kr. 5338,00, sem er hin rétta fjárhæð, miðað við 1% af lóðarverði. Svo krefst stefndi og málskostnaðar fyrir hæstarétti eftir mati dómsins.

Samkvæmt 2. málsg. 2. gr. laga nr. 69 frá 1937 greiðir leigutaki fasteignagjald samkvæmt 1. gr. sömu laga af leigulóðum, og skiptir eigi máli, hver leigusali er. Lóð sú, sem krafizt er gjalds af í máli þessu, er leigð áfrýjanda, og er honum því skylt að greiða af henni gjald samkvæmt 1. gr. téðra laga. Lóðin var samkvæmt leigusamningi 7. apríl 1926 aðallega leigð til kolakrana og vöruheymslu á bersvæði og leigutaka aðeins heimilt að reisa á henni „þær byggingar og þau mannvirki, sem nauðsynleg eru vegna kola- og saltverzlunarinnar“, enda hefur bæjarstjórn Reykjavíkur meinað leigutaka að reisa þar önnur hús. Verður lóð þessi því eigi talin í þessu sambandi venjuleg byggingarlóð, og er hún því skattskyld samkvæmt 3. tölulið 1. gr. laga nr. 69 frá 1937. Er gjaldið því rétt ákveðið 0,5% af matsverði lóðarinnar samkvæmt 3. tölulið 1. gr. nefndra laga og 3. tölulið 2. gr. reglugerðar nr. 117/1938, og skatthæðin verður þá kr.

2669,00. Er lögtak til tryggingar þeirri fjárhæð því heimilað.

Eftir atvikum þykir rétt, að málskostnaður bæði í héraði og fyrir hæstarétti falli niður.

Því dæmist rétt vera:

Lögtak er heimilað til tryggingar kr. 2669,00.

Málskostnaður bæði í héraði og fyrir hæstarétti falli niður.

Úrskurður fógetaréttar Reykjavíkur 24. apríl 1940.

Gjörðarþola í máli þessu hefur verið gert að greiða fasteignaskatt til Reykjavíkurbæjar fyrir árið 1939, kr. 6238,90, auk dráttarvaxta, af lóðarspildu, sem hann hefur leigt af hafnarsjóði Reykjavíkur með samningi dags. 7. apríl 1926. Gjörðarþoli hefur eigi fengizt til að greiða skuldina, og hefur bæjargjaldkerinn því krafizt þess, að hann yrði innheimtur með lögtaki, en gerðarþoli hefur mótmælt framgangi lögtaksins, og hafa aðiljar því komið sér saman um að leggja ágreininginn undir úrskurð fógetaréttarins.

Gjörðarþoli hefur mótmælt framgangi lögtaksins, meðal annars af því, að umrædd lóð sé leigð með sérstökum samningi við Reykjavíkurhöfn, og sé hún aðeins til (sic) á kolum og salti, og að enn fremur megi reisa á henni byggingar, sem séu nauðsynlegar vegna kola- og saltverzlunarinnar, en byggingar og önnur mannvirki verði að taka burtu af lóðinni leigusala að kostnaðarlausu, þegar leigutíminn, sem er 20 ár, sé liðinn. Lóðin sé því alls ekki byggingarlóð í venjulegri merkingu þess orðs.

Þá heldur gjörðarþoli því fram, að ársleigan eftir lóðina sé ákveðin svo há, nálega 38 þúsund krónur, sé gert (sic) með sérstöku tilliti til hinnar umræddu lóðar.

Auk þess sé leigusala allt af tryggð fyllsta leiga af lóðinni, með því að heimilað sé að meta hana upp á 5 ára fresti. Gjörðarþoli heldur því og fram, að hann sé alls ekki aðili í máli þessu, því ákvæði leigusamningsins séu algerlega tæmandi, og beri honum því eigi að greiða aðra skatta eða skyldur en fram séu teknar í leigusamningnum.

Gjörðarþoli mótmælir því, að skatturinn sé rétt reiknaður samkvæmt 2. gr. reglugerðar nr. 117 frá 1938, og telur, að það beri að reikna hann eftir 3ja tölulið nefndrar greinar, ef heimild sé til þess að leggja hann á. Þá heldur gjörðarþoli því fram, að sér hafi af byggingarnefnd Reykjavíkur verið bannað að byggja hús fyrir skrifstofur á lóðinni.

Gjörðarbeiðandi telur það engum vafa bundið, að umrædd lóð

sé skattskyld samkv. l. nr. 69 frá 1937 og reglug. nr. 117 frá 1938, og krefst hann þess, að skatturinn sé reiknaður eftir 1. tölulið 2. greinar reglugj. en til vara eftir 3. tölulið.

Hann heldur því fram, að lóðin sé byggingarlóð, og eigi gjörðarþoli að greiða skatta þá, sem á hina leigðu lóð hafa verið eða kunna að verða lagðir.

Til stuðnings því, að lóðin sé byggingarlóð, þá upplýsir hann, að á lóðinni standi svo stór saltgeymsluhús, auk fjölda skúra og skýla, samtals að flatarmáli 1896 m², og séu mannvirki þau, sem á lóðinni standi, metin að fasteignamati á kr. 69300, þar með talinn kolakraninn.

Um þá kröfu gjörðarþola, að honum beri eigi að greiða skatta þá, sem með sérstökum lögum eru lagðir á lóðina, þá virðist auðsætt af ákvæðum reglugjörðarinnar nr. 117 frá 1928, að gjörðarþola beri að greiða slíka skatta, og verða því þau mótmæli gjörðarþola eigi tekin til greina.

Þá er að athuga, hvort skattinn beri að greiða samkvæmt 1. eða 3. tölulið 2. gr. reglugerðarinnar.

Samkvæmt því, sem upplýst er, þá hefir gjörðarþoli þegar reist byggingar á lóðinni, sem eru að fasteignamati kr. 69300.00.

Þá er enn fremur upplýst, að skrifstofubyggingar þær, sem að gjörðarþoli óskaði að fá að byggja, lá enginn fullnaðaruppdráttur að (sic) fyrir byggingarnefnd, heldur aðeins lauslegt grunnriss.

Fógetarétturinn verður að líta svo á, eftir því sem fram hefir komið í máli þessu, að það sé engum vafa bundið, að hin umrædda lóð sé byggingarlóð, að visu með þeim takmörkunum, sem leigusamningurinn áskilur, og beri því að reikna fasteignaskattinn samkvæmt 1. tölulið 2. gr. reglugerðar nr. 117 frá 1938.

Því úrskurðast:

Hið umbeðna lögtak á að ná fram að ganga á ábyrgð gjörðarbeiðanda.

Föstudaginn 24. janúar 1941.

Nr. 89/1940. **Réttvísni** (Sveinbjörn Jónsson)
gegn

Vagni Péturssyni (Theódór B. Lindal).

Saurlifisbrot framið á stúlkubörnum.

Dómur hæstaréttar.

Héraðsdóminn hefur upp kveðið Sigurður Eggerz, bæjarfógeti á Akureyri.